

Petra Petersen: Jeg vil gerne sige om det her fremsatte lovforslag, som jeg også sagde i foråret, at det indeholder gode ting, som vi gerne vil være med til at gennemføre, men hvis man vil sætte det op ved siden af svangerskabsloven for at undlade at opfylde givne løfter, så har dette lovforslag ingen betydning. Uddannelse af de enlige mødre, som jeg finder er det bedste i det fremsatte lovforslag, er udmærket; det er det samme, som blev indført i forsorgsloven i foråret, hvorefter de sociale udvalg også kan give enlige mødre uddannelse. Det er så absolut rigtigt. Det er givet, at det er bedre for mennesker at arbejde og forsørge sig selv og deres børn end at hente offentlig hjælp, men det praktiske liv har nu lært mig noget mere. Jeg har opdaget, hvor svært det egentlig er. Hvad kan man lære disse enlige mødre? Jeg har selv stået overfor det nogle gange, når kvinder har henvendt sig til mig. Hvad kan man egentlig byde dem? Ja, man taler om at lade dem uddanne som syersker og meget andet, men vi ved, at der sidder vel tusinder af syersker i dette land, som ikke kan ernære sig selv, og en del får en ganske elendig uddannelse, som de aldrig får virkelig gavn af.

Drejer det sig om mødre med flere børn, så siger man: ja, men det er så svært at blive uddannet, og det er endnu sværere at få arbejde. Jeg har fornylig været ude for, at man sagde til en ung moder med fire børn: De kan selvfølgelig godt søge om at få uddannelse, men hvem tror De vil have Dem på et kontor, når De har fire børn? Altså, det er meget, meget sværere i det praktiske liv. Selvfølgelig skal man forsøge at uddanne disse kvinder, fordi det er bedre at forsørge sig selv og sine børn, end det er at hente offentlig hjælp, men overfor svangerskabsloven kan jeg ikke se, at dette lovforslag har særlig stor betydning.

Jeg har også svært ved at tage det, når man her fra denne talerstol taler om moral og om det ufødte barns ret. Jeg ved godt, at der findes kvinder, der ikke gider føde børn, som ikke vil have børn, som foretrækker svangerskabsafbrydelse. Dem ser jer bort fra. Jeg har overhovedet ingen tanke til overs for dem. Det, jeg synes vi bør tænke på, og som for mig er det vigtigste, er heller ikke den unge ugifte moder. Hun har det godt nok svært, men hun kan bedre hjæl-

pes. Nej, det, der for mig er langt vigtigere, er gennemsnitsfamilien her i Danmark, det er den almindelige arbejderfamilie på den almindelige løn, der står med to, tre eller måske fire børn, og som ikke er i stand til at klare endnu et barn, uden at det skal gå ud over deres sociale standard. Vi kan komme langt ned, men der er grænser for, hvor langt vi kan komme ned og samtidig leve i dette samfund som nogenlunde lykkelige mennesker. Det, jeg gerne vil pointere herfra, når man skal gennemføre en ny svangerskabslov, når man skal gennemføre forbedringer, er, at det er det store brede Danmark, man skal tale om, gennemsnitsfamilierne i dette land. De allerfattigste har det svært, det er rigtigt, den unge moder har det svært, men hende kan man bedre hjælpe, end man kan hjælpe gennemsnitsfamilierne.

Søren Olesen: Vi kan vist alle være enige om, at mødrehjælpsinstitutionen har udført et godt arbejde til gavn for de kvinder, som har brug for råd og hjælp, og derigennem til gavn for hele samfundet. Når man nu søger at lægge arbejdet ind i fastere rammer, kan jeg også delvis give tilslutning hertil, idet det selvfølgelig er rigtigt, at der ydes hjælp og råd til de kvinder, som søger institutionen. Det har måske mere betydning end de forskellige regler, man fastsætter i loven om afbrydelse af svangerskab, idet det jo mange gange er vanskelighederne, som fremkalder ønsket om at få et svangerskab afbrudt. Kan disse vanskeligheder afbødes og afhjælpes på forskellig måde, har man jo grundet håb om, at der ikke bliver så megen brug for at foretage disse for samfundet, kan man godt sige, uønskede indgreb.

Men der er en ting, jeg er lidt betænkelig ved, og det er, at medens mødrehjælpsinstitutionerne hidtil særlig har været af rådgivende og vejledende art og med hensyn til den direkte hjælp tildels har været afhængige af frivillige gaver eller i hvert fald af faste bevilgede beløb fra kommunerne, som de måtte administrere med, så gives der nu her en udvidelse, således at de selv kan lægge og foreslå et budget, og så skal udgifterne fordeles, således som det nærmere er beskrevet her i lovforslaget.

Nu ved vi jo, at de forskellige institutioner altid synes, at deres område er meget vigtigt, og det er der ikke noget at sige til,